

LBRIS

We know
books

Sue Hincenbergs

Planuri de pensie

Titlul original: *The Retirement Plan*

Copyright © 2025 by College Fund Productions Ltd.

All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HINCENBERGS, SUE

Planuri de pensie / Sue Hincenbergs ; trad. din lb. engleză de George

Arion Jr. - București : Crime Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6542-90-1

I. Arion, George, jr. (trad.)

821.111

Ilustrație copertă: CAMILA PINHEIRO

Design copertă: BEN PRIOR | LBBG

Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: mai 2025

Tipărit în România

Nota editorului: Aceasta este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje sau întâmplări reale este întâmplătoare.

SUE HINCENBERGS

PLANURI DE PENSIE

traducere din limba engleză

de George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS
2025

*Anu***Nu-ți trebuie asta**

Pam a lins niște sare de la margarita de pe buze, s-a uitat în jurul mesei din curte și s-a întrebat care dintre prietenii ei va muri mai întâi. Nu neapărat că ar fi avut o premoniție, doar că așa era ea, puțin morbidă. În plus, văzuse deja copiii altor trei cupluri absolvind facultatea și își mai văzuse și prietenii îngropându-și părinții, așa că în acest stadiu al vieții în care se aflau avea sens ca următorul eveniment pe listă să fie una dintre înmormântările lor. Din câte putea să-și dea seama, toți cei opt aveau șanse egale să o mierlească. Deși, dacă putea să aibă un cuvânt de spus în privința cui să fie primul, ar fi preferat să fie Andre.

Și-a plesnit un țânțar de pe gât. Ceilalți au aprins lumânările cu citronella de pe masă și luminițele atârinate prin patio, luptându-se cu greierii și cu Van Morrison pentru rolul principal din coloana sonoră a cinei. Într-o noapte cu aburi ca aceasta, Pam și prietenele ei ar fi trebuit să plutească în piscina ei cu apă sărată și să bea cocktailuri, în timp ce soții lor desfăceau beri în cada cu hidromasaj. Dar trebuiseră să vândă casa aia.

Pam l-a studiat pe Hank printre burgerii și porumbul rămase. În întuneric, aproape că era frumos din nou. Marginea mesei îi acoperea pânțele, iar umbrele îi ascundeau gleznele. Ea a căutat

o imagine a bărbatului cu care se căsătorise, dar acela era de mult plecat. Câteodată îi era dor de el.

– Mai adu-ne un rând, bine, iubito?

Nu avea dreptul să-i mai spună așa, iar ea i-a aruncat o privire urâtă pe care el nu a prins-o. S-a împins de pe perna învechită și a luat patru beri reci, transpirate, din frigider. Hank și-a înșfăcat sticla și, într-o singură mișcare, i-a răsucit capacul și l-a aruncat în hortensii. Larry, Andre și Dave i-au urmat exemplul, iar Pam și-a făcut o notiță în minte să strângă gunoiul de dimineață.

S-a dus înapoi la frigider după carafa cu margarita. Țista era singurul lucru bun la Hank – încă făcea cele mai bune margarita. Pam a pus câteva cuburi de gheață în fiecare dintre paharele prietenelor ei, a turnat din carafă și a călcat pe deasupra câinelui ei care dormita în bucătăria întunecată. Își simțea pielea lipicioasă din cauza umidității de iulie. A deschis frigiderul și s-a bucurat de adierea rece înainte de a se întinde după cheesecake-ul cu mousse de ciocolată a Shalisei și de a ieși din nou.

– Nance! Nance! Larry a întrerupt conversația soției sale. Cine era...?

Larry făcea asta de multe ori: o silea pe Nancy să-și scormonească memoria după detalii pe care el nu se sinchisea să le găsească, ca și cum singurul ei scop ar fi fost acela de enciclopedie ambulată a vieții sale. Nancy a aruncat numele unui profesor de matematică de liceu, apoi s-a întors la Marlene. Pam a dat lucrurile la o parte pe masă și a făcut loc pentru desert.

Dave i-a surprins privirea lui Hank și a dat din cap către paharele sondă reci ca gheața, de pe care picăturile de condens alunecau peste un design alcătuit din de cărți de joc și zaruri.

– Frumoase pahare de cazino, Hank. Furi marfă din magazie, nu-i așa?

Hank a zâmbit și a dat din cap.

– Proprietar nou, siglă nouă. Le-ar fi aruncat, așa că le-am adus acasă de dragul vremurilor trecute.

A făcut cu ochiul.

– Știi că n-aș mușca niciodată mâna care ne hrănește.

Cei patru prieteni au ciocnit berile cu un clinchet și au înghițit adânc.

Pam s-a încruntat. Tipii ăștia! Orice pentru un pretext să bea – acum toastau pentru cazino, iar doi dintre ei nici măcar nu lucrau acolo. Ce mai urma? „Noroc pentru banca lui Larry și serviciul de curierat al lui Andre?” Pe bune acum!

Dave s-a șters la gură cu dosul mâinii și și-a îndreptat atenția spre cheesecake.

– Wow! Arată uimitor, Pammy.

Lumina lumânării a atins strălucirea zâmbetului său, iar Pam și-a ținut respirația. Uitase ce arătos era el, cum i se încrețea coada ochiului când râdea. Asta era diferit la Dave în seara asta. Pam nu observase firele cenușii înspicate la templele lui, ci faptul că părea aproape fericit. Pam i-a aruncat lui Marlene o privire rapidă. Nu se mai prosteau împreună, nu? Marlene le spusese fetelor că trenul ei plecase din gară, lucru valabil pentru toate celelalte trei. Dar oare cedase Marlene și hotărâse să mai încerce o dată cu soțul ei? Dave i-a întrerupt gândurile lui Pam.

– E cu ciocolată?

S-a lins pe buze.

Andre a răspuns:

– Sigur că este. Noi am adus-o.

Tipic Andre, își asumă meritele altuia. Pam a spus:

– Shalisa a făcut-o.

Pam i-a pus mâna ușor pe umăr lui Dave, oferindu-i o farfurie, încurajată la vederea vechii ei prietene, dar nedumerită de schimbarea bărbatului. Dacă era, într-adevăr, vreo schimbare. A

privit-o pe Marlene, care chicotea cu Nancy. Poate că ea și Dave făceau sex din nou. O s-o întrebe mai târziu. Andre a făcut semn că-și refuză felia și, când Shalisa a acceptat-o pe a ei, s-a uitat la soția lui pe deasupra bifocalilor și a spus peste masă:

– Iubito, nu-ți trebuie asta.

Pam a ridicat brusc capul. A auzit tresărirea ușoară a lui Marlene și a văzut-o pe Nancy strâmbându-se. Cele trei priveau cum prietena lor își calmează furia. Shalisa și-a îndreptat spre soțul ei aceeași privire cu care le închidea pe băgăcioasele care obișnuiau s-o întrebe de ce nu are copii. Așa și-a dat seama Pam că remarcă lui Andre începuse ceva ce el nu putea termina, chiar dacă bărbatul nu conștientiza asta. Shalisa și-a răsucit o șuviță pe deget și și-a fixat ochii pe soțul ei în timp ce mânca fiecare bucățică din cheesecake-ul cu ciocolată.

Privind scena, Pam a simțit ceva schimbându-se în aerul serii. Când a curățat farfuriile, s-a uitat în jurul mesei la soțul ei și la prietenele pe care și le făcuse în urmă cu trei decenii și s-a întrebă din nou care dintre ei avea să moară mai întâi.

Două zile mai târziu, a aflat.

Doi

Marlene a avut dreptate

Hank a fost cel care a găsit cadavrul lui Dave.

Luni dimineața, Pam stătea la fotocopiatorul Dutton Realty, hipnotizată de raza de lumină roz care se deplasa de la stânga la dreapta. Făcuse zece copii din cele nouăzeci de care avea nevoie șeful ei atunci când telefonul a sunat.

Hank: Nu-i lăsa pe Marlene sau pe copii să plece acasă

Ce treabă avea Pam cu unde se ducea Marlene? Probabil că-i făcea cuiva un detartraj pe Stone Bridge Road. Pam a verificat copiatorul și a decis că are timp să investigheze. I-a luat lui Hank cinci apeluri să răspundă.

– Hei. De ce îmi scrii despre copiii adulți ai lui Marlene? Îți dai seama că toți s-au mutat de acasă.

– ...nu pot să vorbesc. Dave e mort. Nu o lăsa pe Marlene să vină acasă.

– Dave al nostru?

Pam s-a sprijinit cu mâna pe copiator.

– Ești sigur?

– Sunt cât se poate de sigur. Du-te s-o vezi pe Marlene. Spune-i că Dave a avut un accident. Nu știu dacă să-i spui că s-a dus sau nu. Făc cum crezi, dar nu o lăsa să vină acasă.

Lumina fotocopiatorului trecea de la stânga la dreapta.

– Ce s-a întâmplat?

Liniște.

– Hank! Ce s-a întâmplat?

Hank și-a dres glasul.

– Dave a avut un accident în garajul său. Mă rog, pe aleea lui. Trebuie să plec. Poliția tocmai a ajuns aici. Dar nu o lăsa pe Marlene să vină acasă, Pam!

Pam a răspuns cu o voce mică:

– Bine.

Lumina a ricoșat înapoi și a luat-o de la capăt.

– Stai! Hank?

Pam și-a ferit privirea.

– Hank! De ce ești la Dave?

Dar Hank închisese.

***

Uimită de apelul lui Hank, Pam uitase cu cine aveau de-a face când a fost de acord să urmeze instrucțiunile soțului ei și să o țină pe Marlene departe. Ea, Nancy și Shalisa s-au adunat la cabinetul stomatologic al lui Marlene pentru a-i da vestea. Abia rostiseră cuvintele când Marlene și-a luat poșeta și s-a îndreptat spre casă.

Prietenele ei au urmărit-o în parcare de la cabinet, încercând să o împingă în duba lui Pam, promițându-i cafea și consolare la masa din bucătărie a Shalisei. Dar Marlene le-a dat deoparte și a descuiat ușa Hondei ei bumbăcite. Născuse trei fiice în mai puțin de trei ani – pe cea mai mică dintre ele pe exact aceeași alee, pentru că amânase mersul la spital până când Dave se întorsese de

la pescuit – și își trecuse fiicele prin pubertate până la maturitate fără să sughite. Nimeni nu o punea pe fata asta la colț – sau la o masă de bucătărie – când soțul ei zăcea mort pe alee.

Marlene s-a răsucit spre ele, coada ei blondă șfichiuind ca un bici.

– Apreciez ceea ce faceți, chiar apreciez, dar, dacă vreau să-l văd pe soțul meu, exact asta o să și fac, fir-ar să fie. N-o să mă opriți. Ați priceput?

Pricepeau.

Dubița lui Pam era tulburător de liniștită. A zărit șirul de bărci plutind golful din stânga ei în timp ce ocoleau casele istorice, întinse ale căpitanilor și își croiau drum spre interiorul golfului, spre partea mai umilă a orașului. În mod normal, cu toate patru la bord, Pam abia dacă se putea concentra la drum, dar, în această călătorie, nimeni nu a încercat să-i dea o pungă de Fritos, nu i-a fluturat pedichiura prin fața ochilor și nici nu a dat playlistul la maximum până când simțea basul până-n fund. Pam a aruncat o privire către Marlene. Ținând mâinile în poală, proaspăta văduvă privea pe fereastra pasagerului.

– Sunt nenorocită, a spus Marlene către geam.

De pe bancheta din spate, Shalisa a mângâiat-o pe braț.

– Nu, nu ești nenorocită. O să trecem noi și peste asta.

– Soțul meu e mort și singurul lucru la care pot să mă gândesc e că nu-mi pot permite să-mi păstrez casa fără el.

S-a întors să se uite pe parbriz.

– Al dracu' Dave.

De pe bancheta din spate, Nancy a spus:

– Al dracu' Dave? Ai dracu' toți, Marlene.

Marlene s-a uitat în față.

– Ei bine, cel puțin cretinii voștri încă vă pot plăti ipotecile.

Expiră prelung.

– Da, M-am nenorocit.

Pam s-a încruntat. Bine. De acord, având în vedere toată situația, Marlene nu avea cum să fie văduva tipică, dar, totuși, Pam se aștepta să arate ceva tristețe pentru Dave. Marlene s-a răsucit cu fața la ele și s-a sprijinit pe cotieră.

– Încerc să-mi amintesc ultima dată când am vorbit cu el. Ne-am uitat la *Jeopardy* aseară când a ajuns acasă de la pescuit, dar nu știu dacă ne-am spus vreun cuvânt unul altuia. Sâmbătă seara, după ce am plecat de la tine...

S-a uitat la Pam.

– ...a venit în spatele meu în bucătărie, mi-a pus brațele în jurul taliei și a încercat să mă sărute pe gât. Ca și cum lucrurile ar fi fost normale. I-am retezat-o.

Asta răspundea la întrebarea pe care Pam nu putuse încă să o formuleze. Dave și Marlene nu reîncepuseră să facă sex. Așadar, de ce păruse el atât de fericit noaptea trecută? S-a întors să o bată ușor pe genunchi pe Marlene, iar când a cotit, strada liniștită a cartierului era plină de activitate. Două mașini de pompieri încălecaseră bordura, iar un grup de gură-cască încercau să găsească umbră sub un șir de arțari. În timp ce trecea pe lângă casele cu etaje retrase și bunglourile în stil ranch cu grădinile lor ordonate din față, Pam a zărit mașina lui Hank în mijlocul vehiculelor de urgență. Singurul lucru care a împiedicat-o pe Marlene să sară a fost Nancy, care i-a spus cu glas pierdut:

– Nu poți niciodată să uiți ce ai văzut, Marlene.

Marlene s-a lăsat moale în scaunul ei, a dat drumul mânerului portierei și a dat din cap ca Pam să meargă înainte și să verifice lucrurile.

În timp ce Pam își croia drum până la casa lui Marlene și a lui Dave, Hank a pivotat de lângă un ofițer de poliție și a pornit pe alee ca s-o întâmpine. Întotdeauna spunea că atacul e cea mai

bună apărare, așa că Pam a mărit pasul pentru a se potrivi cu al soțului ei, aproape ciocnindu-se cu el lângă bara de protecție a dubei medicului legist.

Hank era roșu la față și strălucea de sudoare. Ochii îi erau roșii. Acum cinci ani ar fi deschis brațele și ar fi tras-o aproape, obrazul ei odihnindu-se pe pieptul lui, ca o piesă de puzzle care își găsește locul. Dar acum a ridicat degetul spre ea.

– Ce nu ai înțeles din să nu vii...?

– Când a fost ultima dată când i-ai spus lui Marlene Brand să facă ceva? a lătrat Pam drept replică.

Hank a clătinaț din cap. A clipit, apoi a spus:

– Dave spunea mereu că e greu de trăit cu ea.

– Chiar că.

Pam a observat că Hank se rotea ca ea să fie cu fața spre stradă. Ea își ferise privirea când se apropiase de casă, avertismentul lui Nancy răsunându-i în urechi. Voia să și-l amintească pe Dave zâmbindu-i pe deasupra unei felii de cheesecake.

– E violent. Ești sigură că vrei să știi detaliile?

Pam a dat din cap.

– Bine. Dave a fost zdrobit de ușa garajului.

– Nu!

Pam nu s-a putut abține; s-a uitat în spate și a văzut că partea de jos a ușii garajului era ridicată la doi metri de pământ. Membrii echipajelor de urgență în uniformele lor albastru-închis erau înghesuiți în mijloc, blocându-i vederea. I s-a părut că poate vedea îțindu-se de sub cearșaf o șuviță din părul gri și nisipos al lui Dave zăcând palidă într-o baltă de lichid întunecat.

– Nu vrei să vezi asta.

Hank a tras-o de braț, făcând-o să se uite din nou la el.

– Ei cred că Dave a început să tragă ușa garajului în jos, aceasta l-a lovit în cap și l-a lăsat inconștient afară. El a căzut, iar ușa a aterizat pe craniu și i l-a zdrobit.

Pam și-a acoperit fața cu mâinile. Nu-i venea să creadă. De ani de zile Marlene insistase pe lângă Dave să cumpere o ușă de garaj automată. A lor era greoaie, manuală și se prăbușea pe ghidaje ca un tren sărit de pe șine. Marlene îi tot spunea lui Dave: „Ar fi mai ușor să scoți gunoiul. Și poate am putea să fim chiar razna și să ne parcăm mașina acolo, ca oamenii normali. Cum ți se pare ideea asta, Dave?” Dar Dave nu se clintea, iar Marlene își încheia tirada spunând: „Într-o bună zi ușa aia o să-l omoare pe unul dintre noi.”

Iar acum chiar îl omorâse.

Pam s-a uitat înapoi la soțul ei. Era genul de persoană care se gândea la detalii până când acestea se aliniau într-un rând îngrijit, ca literele de Scrabble. Iar unele piese încă nu se potriveau.

– L-ați văzut azi la cazino?

– Ți-am mai spus, lucrăm în zone diferite. Nu ne întâlnim niciodată acolo.

– De ce era acasă luni dimineața?

Hank s-a șters pe frunte cu brațul.

– Sincer, nu știu.

– Tu de ce erai aici?

Hank a oftat, apoi a clătinat din cap.

– Nu pot acum, Pam. Pur și simplu nu pot.

Umerii i s-au prăbușit, și-a pus mâinile în buzunare și a trecut pe lângă ea, mergând înapoi spre poliție.

– Hank. Ți-am pus o întrebare.

Pam și-a desfăcut brațele. În timp ce îl privea urcând pe alee, doi dintre agenți s-au chinuit să împingă ușa până sus. Interiorul garajului lui Dave era la fel ca ultima dată când îl văzuse Pam: atât

de plin de rahaturi încât Marlene n-avea nicio șansă să parcheze vreodată acolo.

Pam a aruncat o ultimă privire și s-a întors în dubă ca să le comunice prietenelor sale ultimele noutăți. A sărit înăuntru, de două ori ușurată să simtă aerul rece pe pielea ei arsă și să vadă lacrimi pe obrajii Marlenei. La urma urmei, treizeci de ani de căsnicie erau treizeci de ani, iar Dave era tatăl copiilor ei. Cu siguranță că măcar asta merita puțină durere.

Marlene și-a suflat nasul.

– Pot să-l văd?

Pam s-a urcat pe scaunul ei ca să-și îmbrățișeze prietena.

– Marlene, nu cred că vrei. Hai să mergem la Shalisa și să ne dăm seama ce-i de făcut.

Cu bărbia pe umărul Marlenei, Pam a privit cum echipajul medical ridică trupul lui Dave pe targă. Nancy și Shalisa s-au strâns în față, îmbrățișându-și prietena cât mai bine. Marlene i-a șoptit lui Pam la ureche:

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

Pam și-a întezit strânsoarea și a povestit cum Hank l-a găsit pe Dave sub ușa garajului. Marlene s-a întărit, apoi a încetat să mai plângă. S-a îndepărtat de Pam și s-a îndreptat de spate. Capul i s-a înclinat, a scăpat șervețelul, a mijit ochii și a spus:

– Tu glumești?

Pam a clătinat din cap.

Marlene s-a uitat la Pam, apoi spre casa ei, apoi s-a întors la Pam și a pufnit scurt. Cele trei prietene au schimbat rapid priviri. Marlene și-a acoperit fața și, deși Pam se temea că va începe să plângă necontrolat, atunci când în cele din urmă și-a lăsat mâinile în poală și s-a lăsat înapoi pe tetieră, femeile au fost șocate să vadă că Marlene râdea. Cu poftă, ca și cum s-ar fi uitat la Robin Williams făcând standup. Au schimbat priviri stinghere, neștiind